

sig. Manniska tror, att det
 är Gud som styr hennes
 ögen. Ja besträfs på
 sig. Hålligast: för att
 fränt. Men inte en äga
 Guds Manniska den.
 Der Guds andas ledning.
 Han låter inte störa sig
 af Guds andas till det
 goda gattis, utan det
 är den anda andan
 eller djupheten som
 styr hennes ögon och
 leder henne till det som
 äro och skadligt är.
 Hur kan en till och
 bara inbilla sig, att det
 är Gud som styr hennes
 i hennes nåd. Nej det
 är inte Gud utan djup
 men och hörs, att det
 tyfren hennes öga
 någons nåd för sitt
 tyfren, ja den kan

Guds hjälpa sig en der
 nåd. Men her Gud beva
 sig, att man ikke bli oen-
 tuckat, att man ikke bli fast
 lagen. Men her gud bevara,
 ly för Messias. Ja.
 Man kan väl också med lof-
 va en önska att Guds kär-
 om Gud bevarar honom
 på hans tjänst, ja att
 man ikke bli oen-
 tuckat.
 Men om det ändå går
 olyckligt för honom, ja
 vetas man att hans
 alla de, som angifva
 honom, eller vidda mot
 honom. As det nu Gud
 som hjälper honom att
 hans stöd att man ikke
 bli fast lagen och påskad.
 Om det är någon Gud
 som hjälper honom
 i hans tjänst, ja måtte
 det vilt vara denna
 vordens Gud på hvilken
 alla tjänst pågår.

Ark. Hurad är det för en
 Gud som hjälper honom
 att hans stöd att man ikke
 bli oen- tuckat.
 Men her Gud, att man ikke
 måtte blifva påskad af
 sin mordare, ja och om
 Gud ikke hörs hennes
 bönes: ja för saken kan
 åtminstone att döga ett
 påskande tillstånd: ett
 luktat; man her Gud, att
 man måtte blifva ett
 fastt gitt. Men om Gud
 ikke hörs hennes bönes
 ja notas man, att anka-
 ga alla som skulle ha-
 ne för Mora. Hennes kan
 sedan; fattig dam och el-
 de för sitt herom, ja skaf-
 ler all fattigdom på Gud
 och säger: Ja Gud kan
 ikke gjort alla minne
 för Mika. Det är Gud
 som när för min fattig-
 dam. Man kan tydligt
 minna öden ja, att jag

Måtte bli fattig. Tyll-
 hendens har ackipa en stadig
 Tro på Gud. Förstär. Men
 bes Gud i sin barmhertighet
 att han måtte på sin barm-
 hertighets trofaste medtän-
 sa: aganom bes han kräga
 red förbärma sig öfver
 honom, och kräganen ike
 alltid har varit att hjälpa
 honom: ja han har varit
 och med fulla rika på
 för kräganen, och be ho-
 nom för att all del förbärma
 sig öfver honom. Han
 kan så barmhertighets
 vara i afsmärta att
 att han ike skulle för-
 bärma sig öfver den som
 hans lyckanden, och han
 kan barmhertighets
 trofaste. Men han barmhertighets
 och fullhändes blis ett
 fattig. genom sitt full-
 ni: ja jages han: ja!
 Gud kan ike gäta
 alla människas

rika: Det var mitt äde
 att jag skulle blifva fattig.
 Gud har styr mina öden
 ja, att jag skulle rika
 i fattigdom. Det är således
 Gud, som när för tyfven
 för att fullhändes och
 den lates fattigdom. och E-
 lände. Men kräganen: kan
 måtte väl få se den Guds
 försyn, och Guds Ords
 ledning. Det måtte vi
 vara den Guds Orda, som
 leder honom, när han för-
 bärmas sig öfver den fat-
 tige fullhändes och full-
 händes Ordnad med en tär-
 af lifsens vatten. Utan
 tvifvel hafva alla krä-
 gare och fullhändes en
 stadig Tro på Gud. Kräga-
 ren kan omöjligens för-
 ställa sig, att det är så
 viden, som styr hans
 öden, när han blis rika
 på fattiga fullhändes

betraktad. Prägar en
 som med gott samvete
 träder upp. Herran, jag
 och jag. Jag tar dig
 Guds, att jag inte är som
 Andra. Munniska, jag
 ne orättfärdige för Herren.
 Jag gifves tianda af alla
 hvad jag äger. Jag har en
 lutt förtänt kvoranta
 gifves, som jag äger. Jag
 har inte Munnat eller
 beordrigt några Munniska
 men som gifves fullkomlig
 och föras inte. Menna tro-
 att det är Djefvalen, som
 förs deras öden. Ja, att
 de gifvas utpattig, och
 tillgå. Ja, lärs Prägar en
 Men mindre Menna tro-
 att det är Djefvalen
 som förs deras öden. Ja,
 att han blir rik på den
 patige, upattad. Men
 mindre lärs Prägar en

Menna på den afrentygel-
 sen, att Djefvalen kan
 bevara den naturliga mun-
 niskan för synd. Men att
 de vilval vitt och fant
 att Djefvalen kan beva-
 ra den naturliga mumi-
 kan för grafite lastes
 och bratt. Hiders djefval
 sen och Egenrättfärdighet
 Djefvalen kan bevarat
 många från stöld och tyf-
 verk, Den samma kuder
 Djefvalen och Egenrätt-
 färdighet Djefvalen kan
 bevarat många dygdi-
 ga korar för kordans
 bratt. Den kan och bevarat
 tryktra fullkomlig från
 att suga sig fulla. Men
 Egenrättfärdighet
 Djefvalen bevaras dyg-
 diga korar och tryktra
 fullkomlig för grafite
 lastes och bratt, kan
 Den dock inte bevara

ärliga gifvor från Kroge
 vi, emedan Prägare yr-
 ket ankes för lastigt och
 det rike, ättas på nederligt
 smältetid hafva alla
 Prägare och fullkunder
 en stadig tro och fast
 förtröstan på Gud. Ty Kro-
 garen anser sig hafva
 gjort rätt, då han för-
 barmat sig öfver alla
 fattiga fullkunder, åtmin-
 stake anser han sig vara
 utan skuld till fullkunder
 dens irakade fattigdom
 och lekamliga fördor-
 att fullkunder, kretsen
 och barn på gråta och
 svälta för Prägarer,
 skuld. Det bryr Präga-
 ren sig icke om. Han
 tror sig icke hamna i
 någal ansees för den
 fullkunder. Samt nu alla dyg-
 diga koron, ~~att~~ alla

ärliga gifvor, alla nyttiga
 fullkunder och alla barn
 härliga Prägare pågivas
 på Guds hjälps, och förtrö-
 ta på Heltal, menande
 att det är Gud, som styr
 deras äden, på ett den
 ena blis fattig och den
 andra blis rik: på skulle
 vi vilja taga bort ifrån
 den den falska träffen,
 och visa dem, att det är
 denna världens Gud,
 som styr deras äden, och
 gifves dem en falsk träff.
 Gud har visserligen ett
 Skapelsen gifvit kvarje
 Mumiska lifvet, och ett
 vitt mått af Prägare och
 själskräften: allri på måttet
 är det visserligen Gud, som
 upprätthåller den staten
 ga Mumiskan lif. men
 nu användes lika den
 naturliga Mumiskan
 linä Prägare och själs

krafter rätt till Guds-
 ära och nådans nåd;
 utan som användas dem
 till Guds förbrudelse, till sitt
 eget fördärf och sin nåd-
 skada. Huru delen af
 människorna förkorta
 sitt lif, den onödiga orge-
 luskap, den andra ge-
 nom åttu. Den tredje
 genom världsbekymmer,
 och den onödiga omsorg,
 den fjärde genom käg-
 lars och kättja, den
 femte genom skryt
 och girighet. Girigheten
 förledas många att
 arbeta afnes förmågan
 kan gör verstråld
 tvärken sig eller
 mattrö. En annan äter
 arbetas på skryt, och
 fördärfas sin hälsa
 i sjukdomen. Huru
 väl tro alla, att det

är Gud, som styr deras
 öden, Huru de styras och
 regeras af Djävulen
 och alla sina företag.
 Vi tro däremot, att ingen
 annan kan rädda sig
 Guds nådiga bittänd af
 hjälpa, än den som tror
 oshedelbarligen i Guds
 Guds Andas leorning.
 Huru kunna människor
 ar det nu, som lätts sig
 af Guds anda? Huru
 saliga redare före för
 dafladen: människor
 vilja inte låta sin
 anda strappa sig, ty de
 äro trötta. D. J. P. de äro
 trötta, som när de
 Djävulen, som gräp-
 rar i trättet och därför
 vilja inte tröttligt sin
 de människor låta strap-
 pa sig af Guds anda.

Träskaren säger att den
 Hel. Ande skall straffa
 världen för synd: men
 ja snart den Hel. Ande
 börjas straffa världen för
 synd: ja snart alla djef-
 lar ornat's Genighets djefvul-
 len refer sig genast på
 två den bek. säger: kull
 du misshandla mig den
 lilla förbjuden med brenn
 ving kardelu? Hord an-
 djefvulen prelas under
 täcket och säger: det angår
 Er ikke kunn jag lifva
 jag skall jels frana för
 mina gerningar, brenning
 djefvulen prättas i fird
 bränd och säger: skall
 du komma och träffa
 Guds välsignelse för
 djefvulen? Huden
 djefvulen bli radsam
 en Tupp i syna: och

säger: jag har lifvat till
 med Rederligt folk. jag
 är ikke van, att höra
 på kunn skall kunn
 i kyrkan eller på Prästen.
 ar jag tjuf och kolla ju
 är du omme värre: är jag
 en Präst och fullkunn.
 ja omgås det ikke Er. Egen
 rättfärdighet djefvulen
 refer sig på två den och
 säger: jag har lifvat dygigt
 och är det och kunnas att
 Gud skall ikke komma en
 fader belackare aftraf-
 pad som leupertör jigtat
 fördoma Rederligt folk.
 Det andeliga kätt eller
 Vredes djefvulen refer
 sig på en Präst er idet
 och säger: jag vill kunn
 sammet, frid: jag är ikke
 att nägon kunnas och
 fördoma mig till Hel-
 det. Allja måtte den
 Hel. Ande gå bort be-

Dröfva, om sedan alla dyg
 har stå den Hel. Gude kändt.
 Till och med döda Trar,
 som annars läffas vara
 en Christen, alls förangad
 afver den Hel. Gudes the
 straffningar, och jäger:
 Jag tror på Guds fäst, jag
 vill ikke klamma vinder
 lagen: Jag vill ikke klappa
 någon ting att klappa
 med sådana, som predika
 saken, och lördorna sder-
 vift folk. ty de äro kärlek,
 läse och andeligen någ-
 pårdiga. så talar den, jag
 har en död Tro: rehaten
 kan äs en rådatjuf, och
 vill jagom sådan ikke stå
 sig med världen: som vill
 vara en ädmure Christen
 och en bekkelig Christen
 kan vill ikke vara kret
 den, hat och fiend/kan
 Hans vill klappa frid med
 världen och Gud, spura
 det heter: Guds ord, att

Den som verlden, vär
 vill vara, kan klippes
 Guds ord, och klippigt
 finne äs en fiend/kan
 emot Gud. Det är just
 detta klippiga finne
 som gör den naturliga
 Men kan leveror
 emot sin klappa
 Must döda fiend/kan
 alls så fört uppstår
 När den klippiga
 klippa kommer
 Utroring med Christen
 domer: Då ömmer om
 såditt stora gap emot
 quinnens så: tung-
 ormar affida böns
 tvåsa: Orma ettet
 fräsa: Alla deras äm
 de spruta ett och gal
 la på quinnens
 Det andeliga kätt

Uppmanbaras jag förth
 Hvar ett gäster, de
 atragna göra oss af
 den svenska Christendomen
 och. Sprättas af sin egen
 aförd. Derrätt bekänner
 bladtosthet fram: den atrog
 na. Hvar vill läppa
 sin tostiga stund med
 de Christna, bladt; så kan
 det gäta i alla tidens
 och på alla rum, hvar
 ett. Den samman och jag
 görande. Tron uppen-
 barat sig: vettligen:
 Men den som kan en
 såd Tron kan bli allid
 kätud eller förföljd af
 vettligen kan bli till
 och med ansett för
 en Christen af vettligen
 kätud. Ty kan ordr
 ingon. Menne. Hvar
 lät. Alla fara: fri

till Gledet. Hvar
 mycken källa kan en
 den naturliga. Men
 kan vettligen af Hvar
 ran, då kan kätud
 fruktas eller allas
 Hvar? Hvar Tron
 vilken att det är Gud
 kan Tron kan en
 men det är Hvar
 kan kätud kan en
 Aders lät till Gud
 kan bli. Uvettligen
 dynda. Hvar. Då fört
 Hvar kan en
 Gud. Andes lätning.
 och då kan kan
 ta sig källa af Hvar
 nam till sin andeli-
 ga och kätud
 Hvar. Ty den som kan
 under Gud. Andes
 lätning. Hvar lät Gud
 ande. Trappa sig!

Hvar var ennat Glemning
 iakttagit. Med underligt
 vernhet. Han kastades
 sig ikke kuller af fönda
 get. förare. Han var
 både äftrad som en
 blind vakt. o. gjort
 nåder. Dit o. i förtalen
 Drifres Harkom. Det
 kunde man se på
 David, när han flydde
 undan sin Sam. Alifa
 lön. Han kändes
 förderfrade Munniska
 Maturer, och de me
 del, som skulle verka
 Kraftigt på mennu.
 Måhjerstat. När han
 var fiken af Saul
 Bjortel, på förtal
 Han, att Saul skulle
 Alifa, jagan af da
 vid Admonod.

Och då han ikke kinnas
 des på sin vanmäktig
 gatte fiende som skulle
 de David för Blaskung
 på vifte han att detta
 Admonod skulle verka
 Mera på Underfötterna
 afvstyggelse, En Alla
 lön, falken lätter
 Men då David ikke
 stod under Guds Andas
 ledning. Då var haad
 Eika rissel och frag
 som. Admonod Munniska
 Da begre han på bane
 Drunketes som han
 fuk vittet angår. på
 till exempel, då han gick
 till Bathseba. Då han
 lät räkna falket och
 för deofa Drunketes
 han hett Andelig på.
 Men detta bevisar ju
 att David lät Harkom
 Andas straffa. 10.

Han, lille Samuelt som
 var Profeten Nathan
 fördämde honom för
 hans goda, fagra. He
 de han varit lika rätt
 sigt sinad, som Herod
 för hade väl kastat
 honom i fängelse och
 En sadan, Råfärd, och
 kunnat kalle honom en
 fördömda hederligt folk.
 Men jag skall väl lära
 honom sitta rätt, när
 Johannes förebrädde
 Herodes för hans börd
 att Herodes genast kasta
 honom i fängelse. ty He
 rodes tälte inte att
 sadan, Råfärd, och
 kunnat kalle honom en
 fördömda hederligt folk.
 Och nu som, förledes
 den naturliga människa
 har ett fullt förfett
 de på Guds nåd